

върне бащиния престол от узурпатора Алексей. Тъкмо наскоро бе дошла в Търново вест, че кръстоносците, след като превзели Драч, сега прекарвали Великден на остров Корфу. Там те чакали пристигането на Исаковия син, който бил паж в двора на сестра си, алеманската императрица Ирина.

Но дълбоко в сърцето си Калоян подозираше, че тези преговори не бяха само за доброто на младия паж, а си имат и други, по-дълбоки причини. Защото между вождовете на кръстоносците беше и венецианският дож Енрико Дандоло, известен като много хитър и далновиден човек. Не току тъй хитрият венецианец беше предложил корабите си на кръстоносците. Отдавна той дебнеше случай да затвърди властта си във Визанс и да прогони от там опасното съперничество на другите богати републики. Сега ~~този~~ ^{Дандоло} случай му се отдаваше извънредно благоприятно. Той беше услужил на кръстоносците и с тяхна помощ можеше да нападне ромеите. За това имаше два повода. Първо: да върнат престола на Исаковия син, и второ: да си набавят принаси за по-нататъшния кръстоносен поход за освобождаването на Светите земи.

Но Калоян не се мамеше, ^{но тук} че ако кръстоносните тълпи успеят да вземат Визанс, заслепени от богатствата му, те мъчно можеха да се откъснат от него. И той ~~преръпваше~~ ^{преръпваше} от зли предчувствия. Един след друг се редяха враговете на българското племе. От юг ромеите, от запад сърби и венгри...

А ето сега и ^{византийци} тия нови врагове, хиляди пъти по-силни, по-опасни от хилавите ~~ромии~~ ^{ромии}. Какво щеше да ги спре да пометат една млада, неустановена и непризната от никого държава?

Струваше му се, че обезумява.

И не виждаше вече друг изход, друго спасение, освен признанието и поддръжката на Инокентий. А пресвитер Власий не се беше върнал още от Драч, защото ромеите не го бяха пропуснали по-нататък и Калоян не можеше да знае каква е била ~~по-нататъшната~~ ^{ситуацията}